

Evangelium

Keď sa zvečerilo, zišli jeho učeníci k moru, nastúpili na loď a plavili sa na druhú stranu mora do Kafarnauma. Už sa zotmelo, a Ježiš k nim ešte neprišiel. Dul silný vietor a more bolo rozbúrené. Veslovali tak dvadsaťpäť až tridsať stadií, keď videli Ježiša kráčať po mori a blížiť sa k lodi, a zľakli sa. Ale on im povedal: „To som ja, nebojte sa!“ Chceli ho vziať na loď, ale loď bola už pri brehu, ku ktorému sa plavili.

(Jn 6, 16 – 21)

A hneď rozkázal učeníkom, aby nastúpili na loďku a išli pred ním na druhý breh, kým on rozpustí zástupy. Keď rozpustil zástupy, vystúpil sám na vrch modliť sa. Zvečerilo sa a on tam bol sám. Loďka bola už mnoho stadií od zeme a zmietali ňou vlny, lebo vietor dul proti nim. Nad ránom sa, kráčajúc po mori, blížil k nim Ježiš. Keď ho učeníci videli kráčať po mori, vzrušení vraveli: „Mátoha!“ A od strachu vykriekli. Ale Ježiš sa im hneď prihovril: „Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!“ Peter mu povedal: „Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode.“ On povedal: „Poď!“ Peter vystúpil z loďky, vykročil po vode a šiel k Ježišovi. Ale keď videl silný vietor, naľakal sa. Začal sa topiť a vykrikol: „Pane, zachráň ma!“ Ježiš hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: „Maloverný, prečo si pochyboval?“ A keď vstúpili do loďky, vietor utíchol. Tí, čo boli na loďke, klaňali sa mu a vraveli: „Naozaj si Boží Syn!“

(Mt 14, 22 – 33)

„Odvaha je protirečenie.

Znamená totiž túžbu po plnosti života, ktorý sa odhodlá až k smrti...“

G. K. Chesterton

Drahá dievčina, drahý mládenec,

+!

skôr ako sem čokoľvek napíšem, chcem napísať toto: tento text je umiestnený pod krížikom s výkričníkom, čo znamená, že všetko, čo píšem chcem písať v mene Božom. Tak ma to naučila mama v nedávnych časoch, keď sa ešte listy písali perom na papier. Je skoro ráno, začína sviatať. Som na dovolenke u rodičov a privstal som si, aby som osamote a v tichu mohol napísať tento text. Píšem ho v šere svojej bývalej detskej izby, kde som vyrastal. Tu, pri pohľade na veľký starý orech, som zvykol dumať nad tým, aké by to bolo nájsť odvahu a odpovedať na tajomné volanie, ktoré vtedy vo mne začínalo stále nástojčivejšie rezonovať. Ten hlas znel: „*Neboj sa ísť do rehole, neboj sa ísť k františkánom, neboj sa zasvätiť sa na celý život. Pod!*“ Nechcem, aby to pre tvoje uši vyznelo len ako „písачky“ alebo „navrávačky“.

Pripadal som si totiž vtedy ako hlavný protagonista dnešného zamyslenia – apoštol Peter – keď mal chodiť po vode. Rovnako ako on som vtedy túžil vykročiť a zároveň som strašne pochyboval.

Teda predpokladám, že poznáte ten príbeh. Učeníci sú na lodi. Celú noc fúka proti nim vietor. Nadránom k nim prichádza Ježiš. Oni sa veľmi preľaknú – že mátoha – ale Ježiš im povie: „*Nebojte sa, vzmužte sa, to som ja!*“ Neviem, čo vo vnútri prežívali ostatní apoštolí, ale apoštol Peter svoje myšlienkové pochody vyjadril navonok: „*Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode.*“ **A Ježiš mu nepovie, že – „Neblázní, chodenie po vode nie je pre teba,“ ale ho jednoducho vyzve – „Pod!“** Peter pozbiera odvahu, ide a chvíľku to naozaj funguje! Chodí po vode!

Ibaže potom si uvedomí, že podľa zákonov fyziky by vôbec nemal takto chodiť, ale mal by ísť rovno ku dnu. Navyše – keď si všimol ten hrozivý vietor všade naokolo – tak naozaj šiel ku dnu. Ale Ježiš ho v rozhodujúcej chvíli zachytí a povie kľúčovú vetu pre jeho bytosť: „*Prečo si pochyboval, ty maloverný!?!?*“ Toľko rámeč udalostí.

Nedávno sme boli s františkánskou mládežou *Gifra* na putovnom tábore. Súčasťou neho bolo aj medzipristátie na kúpalisku Dobrá Voda. Tam sme sa všakovo bláznili a humorne sa vyhlasovali za vládcov bazéna ☺. Nuž a v rámci šantenia sme si nacvičovali aj skok, ktorý sme nazvali „beh po vode“. Keďže hladina vody bola identická s okrajom bazéna, rozbehli sme sa po ňom a chvíľku sme bežali po hladine vody, kým sme neklesli ku dnu. Niektorí stihli urobiť dva kroky, no tí, ktorí rýchlejšie prepletali nohami stihli urobiť aj štyri kroky - relatívne ešte nad hladinou a potom... Hups! Prečo to píšem? Lebo to chodenie po vode bola iba taká frajerina, taký humor, taká hra na efekt. **Mne to pripomenulo mnohé kresťanské mládežnícke stretká alebo iné akcie, kde prídeš a všetko je „top a mega a amen a aleluja“.** Lenže, keď potom treba obstať a pokúsiť sa kráčať vo všednom dni po Božích cestách aj napriek neistému podložiu pre Tvoje nohy, vari to nie je tak, že ten zápas prehrávaš a „ideš ku dnu“? Takže bacha, lebo hra na vojakov, ktorí nikdy vojnu neskúsia, je príliš jednoduchá.

O téme, o ktorej sa teraz s tebou bavím – teda Peter a jeho odvaha chodiť po vode – napísal John Ortberg zaujímavú knihu, ktorej dal výstižný názov: **Ak chceš chodiť po vode, musíš vystúpiť z lode.** Keď sa v nej pýta na zlyhanie Petra, tak priznáva jeho čiastočné zlyhanie. Strhol pohľad inde, keď mal byť upretý na Krista, tým pádom nastali pochybnosti, videl vietor a začal sa topiť! Áno, ale dá sa na to pozrieť aj inak. V tej lodi sedelo jedenásť iných

a snáď väčších zlyhaní, ako bolo to Petrovo, pretože ostatní učeníci zlyhali potichu. To súkromné zlyhanie zvyšných jedenástich apoštolov ostalo nepovšimnuté a teda ani neskritizované, a tak iba Peter okúsil akési zahanbenie z verejného zlyhania. Lenže Peter okúsil ešte aj iné dve veci:

- Iba on zakúsil neopakovateľnosť chodenia po vode a spoznal, aké to je uskutočniť niečo, čoho by nikdy človek nebol schopný sám, z vlastnej sily. Musel mať eufóriu z toho, ako sa ho Boh zmocnil, aby to chodenie po vode naozaj uskutočnil. Myslím, že si ten zážitok niesol so sebou až za smrť.
- Iba Peter zažil Božiu silu, keď ho Ježiš v tej kritickej situácii dvíhal z vln. Peter – na rozdiel od ostatných učeníkov – zakúsil, že keď sa topí, vtedy Ježiš úplne postačuje na to, aby ho zachránil! Zažil dôverné puto s Ježišom tak, ako nikto z ostatných, lebo oni z lode ani nevystúpili.

„Najväčším zlyhaním nie je topiť sa vo vlnách. Najväčším zlyhaním je nevystúpiť z lode.“ Tak uzatvára svoju úvahu J.Ortberg.

Tu mi dovoľ ešte malú odbočku smerom k samotnej vode. Všimni si, že Ježiš urobil pomocou vody viaceré uzdravenia, akoby chcel naznačiť, že ona je symbolom nového života. A náš zakladateľ svätý František v hymne na stvorenstvo o vode dodáva, že je pokorná, drahocenná a čistá. Áno – pokorná, lebo jej prirodzenou vlastnosťou je, že si hľadá vždy najnižšie položené miesto.

Akiste chceš teraz so mnou polemizovať a pripomenúť mi viaceré ničivé záplavy, ktoré si videl v telke, alebo na internete v rôznych častiach sveta. Odpovedám Ti áno, áno, máš pravdu pravdúcu! Totiž vždy, keď voda opustí svoj status pokory a čistoty, ktorý ju definuje, tak vidíme, ako si hneď začne bezočivo hľadať svoj najvyšší bod a stáva sa pyšnou, pustošiacou, a strašne zakalenou!

Myslím, že takto podobne je to aj s človekom. Preto sa aj krst vysvetľuje ako zostúpenie s Kristom do „zabitia“ hriechu, aby sme znovuzrodení vyštartovali žiť novým životom! A takto sa to deje aj pri každej spovedi! Peter chcel mať na mori podobnú schopnosť ako jeho učiteľ, ale zistil, že jeho odvaha a viera ešte potrebujú rásť. Áno, treba rásť do výšky Božej náruče! Na Václavskom námestí v Prahe majú lavičky posiate citátmi. Na jednej z nich som čítal niečo v tom duchu, že na to, aby človek precestoval svet nepotrebuje peniaze ale odvahu. Chcel by som to parafrázovať a podotknúť, že **na to, aby si sa stal kresťanom podľa Ježišovho srdca, nepotrebuješ nejaké bombastické asketické cvičenia, ale potrebuješ veľa Božej odvahy vykročiť na cestu hodnôt evanjelia.** A každá svätá spoveď Ti dá nielen milosť posväcujúcu, ale aj milosť pomáhajúcu ísť proti prúdu toho, čo sa „nosí“.

Keď sa takto skrze krstnú vodu a pokánie pozrieš na svoj život a premyslíš veci svojho života, spoznáš a pochopíš, že vlastne **Ty si ten Peter, Ty si ten, ktorý pochybuješ a zároveň si si istý sám sebou. Ty sa každý deň musíš v pravde pýtať: „Kde sa reálne nachádzam vo vzťahu k Ježišovi dnes??“** Si azda niekde vzadu v kúte lode, schúlený a prepásaný tromi bezpečnostnými pásmi a oblečený v štyroch záchranných vestách? Len pre „tú“ istotu? Ach jaj, to sa k Tvojej mladosti veľmi nehodí! A možno Tvoj vzťah ku Kristovi vyzerá tak, že – už, ale ešte nie – teda si jednou nohou na hladine mora, ale druhou ešte v zdanlivom bezpečí lode. Alebo sa už prechádzaš po hladine vody, ale jediné, čo zatiaľ dokážeš vnímať je, že severný vietor je krutý a nebezpečný...

Lenže ideál, ktorý sa Ti núka ako celoživotná výzva odvahy je takýto: „Chodíš si po hladine spolu s Ježišom. A to je krása! A to je zásah! Byť dnes naozajstným mládencom alebo dievčinou, to nie je len tak. Okrem iného si to vyžaduje veľa odvahy, odvahy Božej!“

Z nášho trnavského františkánskeho kostola chodíme každý piatok po svätej omši v sviečkovom sprievode a s modlitbou na perách ulicami mesta až k okresnému úradu. Je to náš zápas za rodinu, za pravé hodnoty a za svedomie... Nie raz sa nám stalo, že podnapitá mládež – túžiaca si „zresetovať hlavu“ – vykrikovala na nás úplné zvrátenosti. Vždy vtedy myslím na to, koľko museli riskovať ľudia, ktorí v nádeji proti komunistickej beznádeji, veriac v Krista a jeho moc, v roku 1988 odvážne vyšli na Hviezdoslavovo námestie v Bratislave, aby tam žiadali náboženskú slobodu. Odpoveďou im boli vodné delá, obušky a surové rozháňanie pomedzi autá, ktoré do nich vrážali. Všetci, ktorí sa toho zúčastnili, mohli očakávať ďalšie celoživotné prenasledovanie zo strany totalitnej moci. Áno, vždy myslievam na to, ako tí ľudia svojou odvahou riskovali nepomerne viac, ako my dnes! Aj vďaka ich duchovnej sile sa štátny útlak začal rozdrobovať a o rok neskôr padol úplne!

Vraciam sa teda oblúčikom k úvodu. Odvaha znamená túžbu po plnosti života, ktorý sa odhodlá ísť až na smrť. V tom je jej protirečenie. Aj Ty môžeš žiť naplno len pre to, za čo si ochotný aj zomrieť.

Odpovedať na Božiu výzvu „Pod“, znamená rozhodnúť sa uveriť. **A Ty sa vždy musíš rozhodnúť bez toho, aby si napokon vedel, ako to celé dopadne.** A to, že sa naozaj rozhodneš pre jednu z možností znamená, že opúšťaš všetky ostatné, pre ktoré si sa nerozhodol. Ale tak či tak, stojí za to sa naozaj rozhodnúť pre niečo ušľachtilé, veľké a Božie! Aj keď na tej ceste rozhodnutia, odvahy a viery bolestne pokrívkaš, neboj nič! Lebo aj človek, ktorý kríva, necúva, ale ide dopredu!

Medzičasom už do našej ulice naplno vkročilo slnko. Tak smelo a veselo v Nádeji proti beznádeji vykroč aj Ty do mladosti a sviežosti svojich dní. V mene Pána zástupov!

Váš brat františkán Filip Čierny

Aktivita 1: Odvaha sviec

Cieľ: na príklade odvahy účastníkov pamätnej Sviečkovej manifestácie 25. marca 1988 posilniť v mladých ľuďoch odvahu verejne sa priznať k viere.

Predpokladaná dĺžka trvania: cca 45 min. + sviečková výprava do ulíc.

Pomôcky:

- Sviece + zápalky;
- Lieviky + papiere/noviny + nožnice + lepiaca páska, príp. iné pomôcky na hry;
- vytlačený leták a svedectvo o sviečkovej manifestácii z roku 1988 (nájdeš ich na stránke v sekcii „Na stiahnutie“).

Poznámky pre učiteľa/animátora:

1) **Odvaha sviec** – postav do stredu miestnosti zažatú sviecu a bez akéhokoľvek vysvetľujúceho úvodu začni hrať s účastníkmi nasledujúce hry:

- Opýtaj sa účastníkov, či sa nájde niekto, kto sa pokúsi uhasiť plameň sviece rukou, ale bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom priamo dotkol sviece.
- Vyber dvoch dobrovoľníkov, obom daj do rúk lievik, umiestni ich cca 80 cm od zažatej sviece a vyzvi ich, aby sa pokúsili sfúknuť sviecu fúkaním cez stopku lievika. Vyhráva ten, komu sa to podarí skôr. Pre uľahčenie jednoznačnosti určenia víťaza odporúčame, aby mal každý dobrovoľník svoju vlastnú sviecu ☺.
- Účastníkov rozdeľ do troch skupín, každej daj zažatú sviecu do vzdialenosti 2 až 3 metre (vzhľadom na ich vek a veľkosť pľúc ☺) od hranice, za ktorú nesmú prejsť (nakreslená čiara na zemi, alebo stoličky) Ich úlohou je opäť sfúknuť sviecu na takúto veľkú vzdialenosť, iba pomocou vlastného vydychovaného vzduchu.
- Na záver umiestni zažaté sviece do vzdialenosti 5 metrov od troch skupín účastníkov, rozdaj im noviny/papiere, nožnice, lepiace pásky a odštartuj súťaž o najrýchlejšie sfúknutie sviec. Ich úlohou je vyrobiť si nejaký „tunel“ cez ktorý budú fúkať na diaľku... To im ale nepovedz, niekto možno bude skladať lietadielka/gule a hádzať ich do sviece ☺. Nechaj to celé na nich!
- Fantázii sa medze nekladú, môžete hľadať najbizarnejšie a najtvorivejšie spôsoby, ako „donútiť“ sviecu, aby prestala horieť... Môžete použiť napr. striekacie pištole, alebo zakryť sviecu priehľadnou nádobou a zmerať čas, ako rýchlo sa minie kyslík potrebný na horenie...

Dajte si pozor na horúci vosk, otvorený plameň a možné bolesti hlavy pri dlhodobom namáhavom fúkaní...

Po skončení sa účastníkov spýtaj, ako sa pri hrách cítili, čo sa im páčilo, čo ich prekvapilo... Potom pokračuj: **Zažatá svieca môže symbolizovať náš zápal, zánietenie pre niečo/nieкого. V prípade, že je tým „niekým“ Boh, môže plameň sviece symbolicky vyjadrovať našu vieru.**

Kedy svieca vôbec horí? (Nechaj priestor na odpovede, možno sa všeličo zaujímavé dozvieš ☺.) **Plamienok horí len vtedy, ak je prítomný horľavý materiál** (svieca, presnejšie pary parafínu, alebo vosku ☺), **ak je prítomný kyslík vo vzduchu a ak je dosiahnutá dostatočná teplota na horenie. Preto plameň zmizne vtedy, ak sa minie svieca** (ak svieca dohorí), **ak sa minie kyslík** (napr. svieca v uzavretej nádobe), **alebo ak znížime teplotu dostatočne silným prúdom vzduchu, alebo vody** (napr. ak ju sfúkame, alebo „zatopíme“ knôt).

Boh nás stvoril ako bytosti schopné „horieť“ láskou. My sme teda tou sviecou, tým horľavým materiálom pripraveným horieť. Kyslík, potrebný na horenie, by mohol byť symbolickým vyjadrením Boha a jeho lásky, bez ktorej nie sme schopní horieť... Teda na to, aby sme horeli, je potrebné už len ustrážiť si „teplotu prostredia“, v ktorom žijeme.

Otázky do diskusie:

- Pri hrách sme videli, že čím sme od plameňa ďalej, tým je náročnejšie ho sfúknuť... Ako si strážime svoj plameň?
- Kto alebo čo nám najčastejšie uhasí náš plameň?
- Nevystavujeme sa príliš ľahkovážne rôznym nebezpečným „prúdom“, ktoré oslabujú náš zápal?
- Čo by pomohlo plamienku sviečky, aby ju nebolo možné tak ľahko sfúknuť? (napr. lampáš/ochranný kryt)
- Kto alebo čo môže byť pre nás takým ochranným krytom? (modlitba, liturgia, rodina, spoločenstvo, duchovný priateľ?)
- Kto alebo čo nám plamienok dokáže opäť zažat?

Horiaca svieca je svojím spôsobom „odvážna“. Pretože – to, že horí, nie je úplne samozrejmé. Vyjsť do ulíc s modlitbou na perách a horiacimi sviecami môže byť vyjadrením našej viery a z nej plynúcej odvahy, ktoré ako neviditeľná svieca môžu horieť v našich srdciach.

- 2) Sviečková manifestácia – 25. marca 1988** (na Veľký piatok) prišli na Hviezdoslavovo námestie v Bratislave tisíce ľudí so sviecami v rukách a modlitbou v srdci, aby si vyprosili náboženskú slobodu. Komunistický režim, ktorý všetkou silou bojoval proti akýmkoľvek prejavom náboženstva, zasiahol proti pokojne manifestujúcim mimoriadne brutálne – vyše tisíc príslušníkov verejnej bezpečnosti, kropiace autá a neskôr aj vodné delá, obušky, asi 140 zadržaných a desiatky zranených. Voda sviece uhasila... Ale len tie, ktoré veriaci držali v rukách. Sviečková manifestácia sa do dejín zapísala ako jedno z najvýznamnejších verejných vystúpení občanov proti komunistickému režimu v bývalej ČSSR. Ukázala, že v ľuďoch horí odvaha napriek zastrašovaniu moci, ktorá odhalila svoju neschopnosť riešiť problémy inak ako násilím.

Priblíž účastníkom dobu, v ktorej sa manifestácia konala, mnohí možno ani len netušia, čo to znamená náboženská a politická nesloboda. Pokiaľ ani ty o tejto dobe nemáš veľa informácií, spýtaj sa rodičov, starých rodičov, alebo priateľov, ktorí majú aj osobné zážitky z čias totality, socialistického Československa a náboženského prenasledovania.

*Odporúčame ti prečítať si **leták o sviečkovej manifestácii**. Spolu s účastníkmi si môžete nahlas prečítať **osobné svedectvo** jedného z účastníkov. Oba materiály nájdeš na stránke ako prílohy v sekcii „Na stiahnutie“. Mnoho ďalších informácií nájdeš na stránke <http://www.svieckovamanifestacia.sk/>*

Telefón – spýtaj sa, či vedia, ako sa telefonovalo kedysi... Ak sa ti podarí zohnať starý telefón, bola by to pre nich určite milá kuriozita ☺. Dnes sa dovoľáme takmer hocikomu a hocikedy... Ale vtedy? Nie každý mal v dome/v byte svoj telefón. Chodilo sa telefonovať ku susedom... A prenasledovaným osobám hrozilo riziko odpočúvania...

Mandarínka – ošúp zopár mandarínok a ponúkni ich účastníkom... Skús im priblížiť rady stojace pred zelovocmi (ananázy, mandarínky a iné exotické ovocie bolo možné kúpiť horko-ľážko len na Vianoce), na obchody, v ktorých nebol taký výber, aký poznáme dnes, na reštaurácie a stánky, kde neponúkali pizzu, burger, ani kebab...

Peniaze – ukáž účastníkom bankomatovú/kreditnú kartu a spýtaj sa ich, či vedia, ako sa platilo kedysi. Či tušia, v akých krajinách sa platilo šilingami, frankami, markami a lírami... Ak niekto získal zahraničné valuty – pri pobyte v zahraničí alebo od príbuzných, ktorí emigrovali na Západ – musel ich do 15 dní od nadobudnutia vymeniť v banke za koruny alebo *bony*, pochopiteľne vo veľmi nevýhodnom kurze. Pre rôzne ekonomické problémy štát trpel nedostatkom cudzej meny. Aj preto vznikol koncom päťdesiatych rokov **Tuzex**. Ten mal zaručiť, že valuty od obyvateľstva a zahraničných turistov získa nakoniec štát a to tak, že valuty budú zamenené za *bony*. Ľudia, ktorí nemali prístup k valutám (čo bola väčšina obyvateľstva ☺), si mohli kúpiť *bony* iba na čiernom trhu od tzv. vekslákov – nelegálnych priekupníkov, ktorí ich získali od turistov, cudzincov, príbuzných v zahraničí a pod.

TUZEX (podnik zahraničného obchodu) – podnik v socialistickom Československu, ktorý mal v roku 1988 170 predajní, ale na Slovensku ich bolo len zopár – v Bratislave, Banskej Bystrici, Košiciach, Martine, Michalovciach, Piešťanoch, Poprade, Prešove, Ružomberku, Vranove nad Topľou a v Žiline. V predajniach sa dalo platiť len cudzou menou, alebo špeciálnymi poukazmi – *bonmi*. V Tuzexe sa dal kúpiť vzácny tovar zo Západu a domáci tovar určený na export (*z toho vznikol názov – tuzemský export*) a to najmä tovar exkluzívny, nedostupný alebo nedostatkový. Od potravín, cez kozmetiku a oblečenie až po predmety dlhodobej spotreby ako zahraničné práčky, rádiá, magnetofóny a automobily, považované za kvalitnejšie a spoľahlivejšie. Niektoré tovary a značky z Tuzexu sa stali legendárnymi. V roku 1968 sa na pultoch predajní objavili prvé džínsy od talianskej firmy *Rifle*. Medzi mladými sa stali najkúpovanejším druhom oblečenia v Tuzexe. Nikde inde sa totiž nedali zohnať. *Rifle* sa stali symbolom pre džínsy. Preto boli ako „*rifle*“ nazývané aj iné značky, ktoré prišli do Tuzexu neskôr – *Wrangler, Levi's & Straus, HIS, Mustang* ☺.

Cirkev bola počas komunizmu prenasledovaná. Kňazi, rehoľníci a mnohí laici boli sledovaní, vypočúvaní, väznení a mnohí aj mučení. Niektorí z nich boli vyhlásení za blahoslavených – gréckokatolícki biskupi Pavol Peter Gojdič a Vasil' Hopko, rehoľná sestra Svätého kríža Zdenka Schelingová, či saleziánsky kňaz Titus Zeman.

Odvážny rok

Manifestujúci chceli svojou modlitbou vyjadriť podporu požiadavkám:

- vymenovanie biskupov na uprázdnené diecézy podľa rozhodnutia Sv. Otca;
- za úplnú náboženskú slobodu v Československu;
- za úplné dodržiavanie občianskych práv.

Spýtaj sa účastníkov, čo by ako predstavitelia vtedajšej moci urobili, aby zamedzili priebehu chystanej Sviečkovej manifestácie. Ponúkame niektoré z reálne uskutočnených opatrení:

- hlavných organizátorov zadržala polícia;
- doprava v Bratislave bola zastavená;
- vysoké školy vyhlásili rektorské voľno a študentom zakazovali účasť pod hrozbou vylúčenia zo školy;
- kiná premietali najatraktívnejšie filmy;
- v televízii v ten deň nasadili „západný“ film Angelika ☺.

3) **Sodvahu von** – spýtaj sa účastníkov, či by boli ochotní „zariskovať“ a zúčastniť sa podobnej manifestácie. Navrhni im, aby ste po skončení stretka, vyučovania, alebo v iný dohodnutý čas vyšli spolu von s modlitbou v srdci a na perách a so zažatými sviecami v rukách. Každý z nás svojim konaním ovplyvňuje svoje okolie. Naša angažovanosť a záujem o druhého človeka, o veci verejné, či naopak nezujem a pasivita, je tým, čo ovplyvňuje a formuje svet a spoločnosť okolo nás. Takáto spoločná verejná modlitba, pri ktorej navyše nehrozí prenasledovanie štátnej moci, ale možno krútenie hlavou, či výsmech okoloidúcich, môže byť malou manifestáciou plamienkov našej viery. Môžete sa spolu modliť napr.

- za vlastnú odvahu,
- za predstaviteľov štátnej moci,
- za kňazov a rehoľníkov, ktorí slúžia mladým,
- za spravodlivosť a morálne hodnoty v našej krajine,
- za pravú úctu k rodine a manželstvu...

Buď veľmi citlivý a vnímavý, aby sa nikto necítil do verejnej modlitby donútený. Nechaj účastníkom slobodu rozhodnúť sa, či pôjdu, alebo nie...

Počas modlitby na verejnosti neupriamujte prílišnú pozornosť na seba, neporušujte verejný poriadok, nájdite si vhodné miesto, kde so zažatými sviecami neobmedzíte dopravu, alebo voľný pohyb okoloidúcich. Ak sa vás budú okoloidúci pýtať, čo robíte a prečo to robíte, odpovedzte s úctou a láskou.

Vďaka vašej odvahe možno zažijete krásne skúsenosti... Nenechajte si ich pre seba! Podelte sa o ne a povzbudte aj iných, napr. označením fotografií na sociálnych sieťach #odvaznyrok #odvahasviec.

Aktivita 2: Fóbie

Cieľ: aktivita je zameraná na pomenovanie si toho, čoho sa vo svojom živote bojíme a ako môžeme tento strach prekonávať.

Predpokladaná dĺžka trvania: cca 60 min.

Pomôcky:

- Sväté písmo, perá a vytlačený pracovný list s fóbiami pre každého účastníka (nájdete ho na stránke v sekcii „Na stiahnutie“).

Poznámky pre učiteľa/animátora:

1) **Evanjelium** – prečítajte si spolu úryvok (Jn 6, 16 – 21) a (Mt 14, 22 – 33)

Veslovali tak dvadsaťpäť až tridsať stadií, keď videli Ježiša kráčať po mori a blížiti sa k lodi, a zľakli sa. Ale on im povedal: „To som ja, nebojte sa!“

Každé dieťa má strach, niektoré viac – iné menej. No jedno majú spoločné – všetky so svojim strachom utekajú k rodičom. Vďaka rodičom sa prestaneme báť tmy alebo hlbokkej vody, pretože nám ukážu, že je to bezpečné a my im bezvýhradne dôverujeme. Presne to sa stalo aj učeníkom. Videli niekoho kráčať po vode. Stres, panika, strach... No stačilo päť Ježišových slov: „To som ja, nebojte sa!“, a strach opadol. Dôverovali mu ako Otcovi.

- Dokážeme vnímať aj my Boha ako nášho otca?
- Vieme sa mu v strachu zveriť a nabrať odvahu uveriť a pokračovať?
- Uvedomujeme si, že ak rodičia nám chcú vždy dobre, o koľko viac dobra nám chce dať Boh?
- Vieme nasledovať Boha a rodičov aj vo veciach, ktorým nerozumieme?

Nad ránom sa, kráčajúc po mori, blížil k nim Ježiš. Keď ho učeníci videli kráčať po mori, vzrušení vraveli: „Mátoha!“

Boh nám často do života posielá skúšky, ktorým nerozumieme a myslíme si, že nie sme schopní ich zvládnuť. Kričíme na Boha: „Mátoha“. On to ale robí preto, aby si nás pritiahol bližšie k sebe a aby sme sa naučili premieňať utrpenie na dobro. Veď nie nadarmo sa hovorí: „Všetko zlé je na niečo dobré!“

- Ako sa stavíme k ťažkostiam v našich životoch?
- Kričíme „Mátoha“, alebo sa odovzdávame do Božích rúk a máme odvahu uveriť, že on nám dá dostatok sily všetko prekonať?
- Snažíme sa pozerať na veci Božím pohľadom, alebo vidíme len svoje utrpenie a prepadávame strachu?

A od strachu vykriekli. Ale Ježiš sa im hneď prihovril: „Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!“ Peter mu povedal: „Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode.“

Peter sa, tak ako ostatní učeníci, bojí. Akonáhle však počuje Ježišove slová „Nebojte sa!“, uverí mu. Verí, že ak Ježiš rozkáže, aj on bude môcť kráčať po vode. Vychádza zo svojej komfortnej zóny a ide po vode za Ježišom.

- Ocitli sme sa už v situácií, kedy sme museli s dôverou odovzdať veci, ktoré sme nemali pod kontrolou, Ježišovi?
- Veríme Ježišovi, že ak máme z niečoho strach, ale predkladáme to jemu, tak on nás nenechá padnúť?
- Máme dostatok odvahy ako Peter uveriť Ježišovým slovám a vykročiť za ním zo svojej komfortnej zóny a kráčať „po vode“?

On povedal: „Pod!“ Peter vystúpil z loďky, vykročil po vode a šiel k Ježišovi. Ale keď videl silný vietor, naľakal sa.

Peter musel mať strach... Najskôr sa k nim blíži Ježiš kráčajúci po vode a učeníci si myslia, že vidia mátohu. Peter následne skúša Ježiša, či je to naozaj on. Keď ho ale vyzval, aby prešiel k nemu po vode, Peter sa musel veľmi báť. Nevedel plávať, dul silný vietor a voda bola rozbúrená. Peter sa ale rozhodol napriek tomu prekonať svoj strach, dôverovať Ježišovi a vykročiť na hladinu.

- Kedy sme sa my naposledy skutočne báli?
- Čo je pre nás tým „silným vetrom“?
- Na čo myslíme v podobných situáciách?

...Peter sa začal topiť a vykrikol: „Pane, zachráň ma!“ Ježiš hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: „Maloverný, prečo si pochyboval?“

Peter sa naľaká a padá do vody. Kričí na Ježiša: „Zachráň ma“. Ježiš ako dobrý a milosrdný otec ho nenecháva padnúť. Stojí pri ňom napriek tomu, že Peter pochybuje, a zachraňuje ho.

- Pochybujeme aj my o Ježišovi, že stojí pri nás za každých okolností?
- Ako pristupujeme k ľuďom, ktorí sa ocitnú v Petrovej situácii?
- Nezatvárame oči a svoj sluch pred „výkrikmi o pomoc“ od druhých ľudí?
- Sme ochotní vystrieť ruku do „mora“ a „blata“ odkiaľ „naš Peter“ kričí?
- A naopak z Petrovej perspektívy – vieme prijať pomoc od druhých?
- Necítíme sa nepríjemne v tejto (možno pokorujúcej) situácii?
- Je pre nás jednoduchšie pomôcť ruku podávať alebo ju prijímať?

2) Bojíš sa... Muchy? – nasledujúca aktivita je zameraná na pochopenie, že akýkoľvek strach už nie je viac strachom, ak máme odvahu uveriť Bohu, ktorý nám pomôže tento strach prekonať.

Aktivitu uveď takýmito slovami: **Každý človek sa v živote niečoho bojí. Máme rôzne fobie, alebo strachy, s ktorými musíme dennodenne bojovať. Účastníkov rozdeľ do skupín po štyroch a každej skupine daj vytlačené pracovné listy s fobiami. Ich úlohou bude vytvoriť dvojice: názov fobie – význam fobie. Daj im na to 7 minút.**

Po uplynutí časového limitu im prezrad' správne riešenia, pre najlepšiu skupinku môžeš mať pripravenú aj nejakú kreatívnu cenu 😊. Potom pokračujte diskusiou:

- Mám aj ja jednu z týchto fóbií? Ktorú?
- Čo je mojím najväčším strachom?
- Kedy som sa v živote najviac bál?
- Čo robím v situáciách, keď sa bojím? Ako reagujem? Prepadnem strachu?
- Myslím na Boha a prosím ho o pomoc?
- Snažím sa bojovať so svojím strachom?
- Čoho som sa bál, keď som bol malý?
- Ako som vtedy prekonával tento strach?
- Ako prekonávam svoj strach teraz?

Na konci môžeš diskusiu zakončiť takýmito slovami: **Keď sme boli malí, báli sme sa napríklad strašidiel pod posteľou. Vždy, keď sme boli presvedčení, že pod posteľou niečo šuchlo a je tam strašidlo, so strachom v očiach sme bežali za rodičmi. Aby sme sa už viac nebáli, rodičia zobrali svietielko a celú izbičku poriadne poprezerali, aby sa spolu s vami presvedčili, že to strašidlo tam naozaj nie je.**

Čím sme starší, myslíme si, že naše strachy sú ťažšie a ťažšie riešiteľné. Už nás nezbaví strachu len „svietielko“, ktoré nám ukáže, že nie je čoho sa báť. Ale je tu jedno veľké svetlo, ktorému keď odovzdáme svoje strachy, pomôže nám ich prekonať. Tým svetlom je Ježiš. Už to nie sú rodičia, ktorí sú schopní nás pred všetkým ochrániť, ale On. Ak budeme mať odvahu mu uveriť, on dokáže premeniť naše strachy na odvahu. Môžeme si brať príklad z lotra na kríži, ktorý má strach. No uverí Ježišovi a jeho strach sa premieňa na radosť. Majme teda aj my odvahu uveriť Ježišovi. Veď Boh sám v Biblii hovorí: „**Nebojte sa!**“ až 365 krát.

3) Modlitba – na záver sa môžete spoločne pomodliť túto modlitbu:

Môj najdrahší Bože, prosím ťa, daj mi silu, aby som vždy, keď stojím pred ťažkou skúškou alebo životným rozhodnutím, vedel opakovať tvoje slová: „**Neboj sa!**“ Daj mi odvahu uveriť ti, aby si mohol moje strachy premeniť na odvahu a radosť.

Správne riešenie:

klaustrofóbia – strach z uzavretých priestorov; **arachnofóbia** – strach z pavúkov;
hydrofóbia – strach z vody; **agorafóbia** – strach z veľkých otvorených priestorov;
globofóbia – strach z prasknutia balónov; **musofóbia** – strach z myší;
hemofóbia – strach z pohľadu na krv; **ikonofóbia** – strach z obrazov;
peladofóbia – strach z plešatých ľudí; **antropofóbia** – strach z ľudí;
akrofóbia – strach z výšok; **xenofóbia** – strach z cudzieho/cudzincov/menšín;
fobofóbia – strach zo strachu; **anatidaefóbia** – strach, že ťa pozoruje kačica;
bogyfóbia – strach zo strašidiel; **koulrofóbia** – strach z klaunov;
entomofóbia – strach z hmyzu; **ailurofóbia** – strach z mačiek;
nyktofóbia – strach z tmy; **paraskavedekatriafóbia** – strach z piatku trinásteho.

Pre ODVÁŽNY ROK pripravili: Zuzka Venglíková ZKSM, Ivka Šalgová & tím Godzone, saleziáni a Pavol Danko.

Jazyková úprava: Mgr. Stanislava Vavreková

Grafika: Erika Bojnická

Finalizácia, zalomenie textu a foto: PaedDr. Pavol Danko

Adorácia

Odvaha uveriť

Pieseň

(počas nej kňaz alebo diakon vyloží Oltárnu sviatosť)

Uver v zázrak vykúpenia

Úvod

Kňaz alebo diakon: „Kto sa ešte nikdy nezľakol Ježiša, ten ho ani nezažil,“ hovorí na skúsenosť apoštola Petra s chodením po vode Karl Rahner. Áno, Pane, chceme byť teraz vyrušení tebou, túžime po tvojej návšteve uprostred všetkých našich rozbúrených nocí.

Spoločne volajme – Veríme ti, drahý Ježiš!

- Práve dnes - tu a teraz - ti ako odpoveď na svoj strach chceme povedať, že sa už nechceme viac báť, lebo veríme, že ty si premohol svet.

E: Veríme ti, drahý Ježiš!

- Vieme, že ty nechceš, aby sme lacno uverili neuveriteľnému chodeniu po vode a popri tom v našich životoch všetko nechali po starom.

E: Veríme ti, drahý Ježiš!

- Pozerajúc na teba pri chodení po hladine mora nechceme byť fascinovaní živlami sveta ale tebou, ktorý kraluješ nad tým všetkým. **E: Veríme ti, drahý Ježiš!**

Kňaz alebo diakon: Milovaný Ježiš, kľáčiac tu a teraz pred tebou, chceme sa naozaj zrozumiteľne zamýšľať nad tým, čo znamená rozhodnúť sa pre tvoje hodnoty, rozhodnúť sa pre niekoho...

Príbeh (Herbert Hofmann: A kam vlastne jdeme?)

Môže prečítať niekto z mladých:

Žila raz jedna mladá, krásna dievčina. Bol o ňu veľký záujem. Mala dvoch nápadníkov, medzi ktorými sa nemohla rozhodnúť. Obaja boli inteligentní, aj urastení. A ona stále nevedela, komu má dať prednosť...

Jedného dňa boli všetci traja s ďalšími mladými ľuďmi na akejsi párty na brehu rybníka. Ponad vodu viedol romantický mostík. Dievča sa oprela o zábradlie, to však prasklo a ono spadlo do vody. Jeden z chlapcov ihneď skočil za ňou. Nebolo to nič hrozné, voda nebola ani príliš studená, ani príliš hlboká.

Chlapcovi sa podarilo dievča vytiahnuť. Ten druhý, ktorý ostal na mostíku, ju opatrne ťahal, aby sa pri tom vôbec nenamočil, zatiaľ, čo ten druhý ju z vody nadvihoval. Konečne boli na suchu – ona aj ten, ktorý kvôli nej skočil do vody. Srdečne poďakovala najskôr chlapcovi, ktorý celý čas ostal na mostíku. „To nestojí za reč.“ bránil sa zdvorilostne. Keď sa dievča pozrelo na jeho suché šaty, myslelo si to isté. Potom poďakovala aj druhému. Aj on odpovedal: „To nestojí za reč.“ Dievča videlo, ako sa mu premočené šaty lepia na telo. Vyzeral hrozne. Ale teraz jej už bolo všetko jasné....

Kňaz alebo diakon: Takto hľadá na naše srdce dobrý Boh. Takto sa pozerá na každý úmysel, s akým vstupujeme do vecí nášho života... Aj na úmysel s akým vstupujeme do vzťahu s ním a s ľuďmi...

Pieseň

Ukáž, čo dokážeš ty

Z Písma (Mt 14, 25 – 31)

A hneď rozkázal učeníkom, aby nastúpili na loďku a išli pred ním na druhý breh, kým on rozpustí zástupy. Keď rozpustil zástupy, vystúpil sám na vrch modliť sa. Zvečerilo sa a on tam bol sám. Loďka bola už mnoho stadií od zeme a zmietali ňou vlny, lebo vietor dul proti nim. Nad ránom sa, kráčajúc po mori, blížil k nim Ježiš. Keď ho učeníci videli kráčať po mori, vzrušení vraveli: „Mátoha!“ A od strachu vykriekli. Ale Ježiš sa im hneď prihovril: „Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!“ Peter mu povedal: „Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode.“ On povedal: „Poď!“ Peter vystúpil z loďky, vykročil po vode a šiel k Ježišovi. Ale keď videl silný vietor, naľakal sa. Začal sa topiť a vykrikol: „Pane, zachráň ma!“ Ježiš hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: „Maloverný, prečo si pochyboval?“ A keď vstúpili do loďky, vietor utíchol. Tí, čo boli na loďke, klaňali sa mu a vraveli: „Naozaj si Boží Syn!“

Z Písma (Ž 69, 2 – 3)

Zachráň ma, Bože, lebo voda mi vystúpila až po krk. V bezodnom bahne viaznem a nemám pevnej pôdy pod nohami, dostal som sa do hlbín vôd a zalieva ma príval.

(dlhšia chvíľa ticha)

Kňaz alebo diakon: Každý, kto naplno uveril Kristovi, nemôže nenapíňať výzvu nasledujúcej modlitby. Každý deň byť menej sebeckým a trochu viac dávajúcim, každý deň aspoň o máčny máčik... Možno na spôsob apoštola Petra – ešte predtým, ako sa topil a ešte dlho potom, ako sa topil. Ísť vpred, ísť k podstate, ísť ku Kristovi – hoci krívajúc, ale necúvajúc. Ísť znamená vyhlásiť vojnu pochybnosti aj malovernosti.

Modlitba o pokoj (pochádzajúca z františkánskej spirituality)

Pane, urob ma nástrojom svojho pokoja.

Daj, aby som vnášal lásku, kde panuje nenávisť;

odpustenie, kde sa množia urážky;

jednotu, kde vládne nesvornosť.

Daj, aby som prinášal pravdu tým, čo blúdia;

vieru tým, čo pochybujú;

nádej tým, čo si zúfajú;

svetlo tým, čo tápu vo tmách;

radosť tým, čo smútia.

Pane, daj, aby som sa snažil skôr potešovať iných, než aby mňa potešovali;

skôr chápať iných, než aby mňa chápali;

skôr milovať iných, než aby mňa milovali.

Pretože len keď dávame, nadobúdame;

len keď zabúdame na seba, nachádzame seba samých;

len keď odpúšťame, dostáva sa nám odpustenia;

len keď odumierame sebe, povstávame k večnému životu. Amen.

Pieseň

Tam, tam pred tvoju svätú tvár

Spoločne volajme – Zachráň ma, drahý Ježiš!

- Pane Ježišu Kriste, s dôverou prichádzame k tebe. Tvoja láska je väčšia než všetky hriechy. Pretváraš nás z otrokov sveta na svojich priateľov...
E: Zachráň ma, drahý Ježiš!
- Pane Ježišu Kriste, tvoj hlas znie v našich srdciach. Voláš nás k pokániu a k viere v evanjelium. Zbavuješ nás našich úzkostí a strachu...
E: Zachráň ma, drahý Ježiš!
- Pane Ježišu Kriste, s dôverou prichádzame k tebe. Ty poznáš našu ľudskú biedu a núdzu. Daj, nech na sebe poznávame moc tvojej smrti a tvojho vzkriesenia...
E: Zachráň ma, drahý Ježiš!
- Kriste, ty si naše svetlo, sila a istota. Ty si cesta, ktorá vedie k Otcovi; pravda, ktorá sa nikdy nemýli. Ty si chlieb života a naša večná spása...
E: Zachráň ma, drahý Ježiš!
- Pane Ježišu Kriste, s dôverou prichádzame k tebe. Voláš nás, napriek všetkým našim vinám. Daj, nech veríme v tvoju lásku...
E: Zachráň ma, drahý Ježiš!
- Pane Ježišu Kriste, dobrý pastier svojho ľudu. Privádzaš nás k prameňom života a spásy. Daj, nech počujeme tvoj hlas a nasledujeme ťa na všetkých cestách...
E: Zachráň ma, drahý Ježiš!

(chvíľa ticha)

Žalm 119, 29 – 46

Odvráť ma od cesty lži a milostivo mi daj svoj zákon.
Cestu pravdy som si vyvolil, tvoje slová mám stále pred sebou.
Prilipol som, Pane, k tvojim príkazom; nezahanbi ma.
Pobežím po ceste Tvojich príkazov, lebo ty dávaš môjmu srdcu odvahu.
Pane, ukáž mi cestu svojich prikázaní a ja vždy pôjdem po nej.
Daj mi chápatosť a ja tvoj zákon zachovám a celým srdcom sa ho budem pridŕžať.
Prived' ma na chodník svojich príkazov, lebo som si ho obľúbil.
Nakloň mi srdce k svojej náuke, a nie ku chamtivosti.
Odvráť mi oči, nech nepozerajú na márnosť; na tvojej ceste dopraj mi života.
Svojmu sluhovi splň svoj sľub, čo vedie k bázni pred tebou.
Odvráť odo mňa potupu, ktorej som vystavený; ved' tvoja náuka je radostná.

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému.

Ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz i vždycky i na veky vekov. Amen

Modlitba za Svätého Otca

Pieseň

Ctíme túto sviatosť slávnu

Modlitba pred požehnaním

Drahý Ježiš, v tejto milostivej chvíli adorácie ťa vrúčne prosíme, nech sme požehnaní na tele aj na duši, aby sme takto s tvojou pomocou mohli prekonávať všetky prekážky, choroby, frustrácie, pochybnosti a boje na našej životnej ceste. Pretože iba ty si všemohúci Boh a žiješ a kraluješ na veky vekov. Amen.

Pre ODVÁŽNY ROK pripravil: Filip Čierny OFM.

Máriina cesta

Magnifikat – chválospev milosrdenstva

Úprimná pochvala a oslava môžu skončiť aj v „slepej uličke“. Zvelebovaní diktátori, umelci, či športovci po smrti často upadnú do nemilosti, či zabudnutia a všetky chvály skončia. Napriek tomu, že sa cítili i správajú ako bohovia... Máriin chválospev na Božiu dobrotu neprestal byť nádhernou oslavou Boha ani po dvoch tisícročiach.

Návšteva Márie u Alžbety – keď v minulosti žena s radosťou zistila, že počala vo svojom lone nový život, za normálnych okolností sa zdržiavala doma, aby sa pripravila na svoju materskú úlohu. Vidíme to tak aj u Alžbety: „Po tých dňoch jeho manželka Alžbeta počala, ale skrývala sa päť mesiacov.“ (Lk 1,24) No Panna Mária sa správa inak: vydáva sa na únavnú a nebezpečnú púť do mesta Ain-Karem asi 7 km na východ od Jeruzalema, vzdialeného približne 150 km od Nazareta.

Takáto cesta mohla trvať 4 až 5 dní, a keďže Mária bola ešte len mladým dievčaťom, je viac než isté, že necestovala sama. Pravdepodobne sa pridružila ku karaváne smerujúcej do svätého mesta, v sprievode niekoho z príbuzenstva. Panna Mária sa „náhli“, lebo ju pohýňa túžba priniesť milosť vykúpenia do Alžbetinho a Zachariášovho domu. Vidíme ju tu ako prostrednicu milostí, ktoré si nechce uchovať len pre seba, ale ich odovzdáva ďalej. Mária je prvá kresťanská misionárka prinášajúca radostnú zvesť – evanjelium.

„Len čo zaznel tvoj pozdrav v mojich ušiach, radosťou sa zachvelo dieťa v mojom lone.“ (Lk 1, 44) Stretnutie Márie s Alžbetou by sme mohli nazvať „prvé Turíce“ (R. Laurentin). Už cirkevný spisovateľ Origenes vidí Máriu pri návšteve Alžbety ako rozdávatelku Ducha Svätého: „Musíme si povšimnúť, že kvôli zvuku Máriinho pozdravu, ktorý sa dostal do Alžbetiných uší, malý Ján zajasal v lone svojej matky, ktorá dostala, takpovediac, z hlasu Márie Ducha Svätého.“

Duch Svätý a Mária sú nerozlučiteľní. Aj my, ak chceme byť znovu narodení z Ducha, byť plní Ducha Svätého, oplývať jeho darmi a schopní skutočne milovať, musíme sa stretnúť s Máriou. Ako píše aj sv. Ludovít Grignon z Montfortu: „Keď Duch Svätý vidí v nejakej duši Máriu, doslova sa do nej vrhá ako vodopád so všetkými svojimi darmi a vlieva sa do nej v takej miere, v akej nachádza v duši svoju nevestu.“

Chválospev milosrdenstva, pokory a vyzdvihnutia

Je to chválospev, v ktorom Mária prekypuje šťastím, pretože si je vedomá, že za všetko vďačí Božej milosrdnej láske. Nikto v dejinách ľudstva, pred i po Kristovi, si nebol natoľko vedomý Božieho zmilovania tak, ako práve Mária. Božie milosrdenstvo je hlavnou témou chválospevu. Tiahne sa ako zlatá niť dejinami spásy a vrcholí v Márii a Ježišovi. *Magnifikat* je jednou z najpoužívanejších pasáží

Svätého písma v živote Cirkvi, ktorá sa ho modlí každý deň vo večernej liturgii hodín. My všetci máme aspoň dva dôvody, aby sme uznali veľké Božie milosrdenstvo v našom živote: sme stvorenia a sme hriešnici, ktorým Boh neustále odpúšťa. Ak si toto uznáme, môže s nami Boh vykonať veľké veci, tak ako s Máriou!

Pápež Ján Pavol II. vo svojej encyklike *Redemptoris Mater* napísal: „Slová, ktoré Mária povedala na prahu Alžbetinho domu, sú vnuknutým vyznaním jej viery, v ktorom odpoveď na slová zjavenia je vyjadrená nábožným a básnickým pozdvižením celej bytosti k Bohu. Z týchto vznešených slov, ktoré sú zároveň veľmi jednoduché a inšpirujú sa na posvätných textoch izraelského národa, sa zrači Máriin osobný zážitok - extáza srdca. Vyžaruje z nich lúč Božieho tajomstva, sláva jeho nevýslovnej svätosti a večná láska, ktorá vstupuje do dejín človeka ako neodvolateľný dar.“ (*Redemptoris Mater*, 36)

V speve Magnifikat Mária blahoslaví Božie pôsobenie v Alžbete, v jej vlastnom živote a v dejinách celého národa. Tento postoj si zachovala po celý svoj život: Boha chváliť a velebiť za všetko. To robila aj v ťažkých okamihoch a tých nebolo málo. Mária trpela viac ako všetci ľudia na svete. A predsa mala neprestajne chválu vo svojom srdci. Učme sa od nej ako chváliť Boha. Mária vo svojej modlitbe hľadala do budúcnosti s istotou, že Boh je nad všetkým, že nás všetkých prekvapí svojou mocou lásky. Ak niekomu táto istota a dôvera chýbajú, môže sa spolu s Máriou pomodliť Magnifikat.

„Velebí moja duša Pána ... Lebo zhliadol na poníženosť svojej služobnice.“ Boh zhliadol na Máriu nie pre jej nepoškvrnenosť, ako by sme si to mohli myslieť, ale naplnil ju milosťou, urobil ju Matkou Božou, pre jej priepastnú pokoru. Keď Bohu vyslovuje svoje áno, vyjadruje to vetou, ktorá jasne poukazuje na jej pokoru: „Hľa služobnica Pána...“ Akoby slovo služobnica nestačilo, hovorí Mária dokonca: „poníženosť služobnice“, to znamená malosť, bezvýznamnosť, nenápadnosť, byť bez zásluh. Ničím nevyčnievala, nepýtala pozornosť. Žiaden človek si nebol taký vedomý svojej malosti, ako Mária. Avšak pokorného človeka Boh sám povýši a cez neho naplní svoj plán.

Za zavedenie sviatku Návštevy Panny Márie vďačíme bratom františkánom. Jedným z veľkých svätcov ich rehole bol aj **sv. Anton Paduánsky**. Dlhé roky žil medzi svojimi spolubratmi skrytý a nepoznaný. Vykonával tie najnižšie služby: rúbal drevo, chodil po vodu, žobral a upratoval. Pracoval s takou skromnosťou a pokorou, že si nikto ani len nepomyslel, aký vysokozdelaný bol tento boží muž. Jedného dňa, keď ho z núdze požiadali prehovoriť pri príležitosti kňazskej vysviacky k novokňazom, zrazu s údivom spoznali jeho múdrosť a poznanie Písma. Čím dlhšie hovoril, tým viac žasli nad jeho slovom. A tak ho Boh sám postavil na svietnik, aby svietil celému františkánskemu rádu a dodnes i celému svetu. Anton založil prvú františkánsku univerzitu a stal sa známym nielen pre svoju výrečnosť a múdrosť, ale aj pre nespočetné zázraky, ktoré počas svojho pôsobenia Boh cez neho vykonal. *Velebí moja duša Pána, lebo zhliada na poníženosť svojich služobníkov!*

Mária nehovorí slová Magnifikátu sama zo seba. Sú jej zjavené a ona ich vyslovuje nie na svoju slávu, ale upriamuje pozornosť na Boha: **Veľké veci urobil ten, ktorú je mocný.** Mária nestavia seba na obdiv, hoci v umení sa často znázorňuje s Ježišom ako sedia na jednom tróne, odetí v rovnakom rúchu, ako spoločne vládnu všetkým národom sveta. Svätý Ildefons hovorí: „Oprávnené predpovedala Najsvätejšia Panna, že ju budú blahoslaviť všetky pokolenia zeme, lebo všetci vyvolení dosahujú večnú blaženosť skrze Máriu.“

Napoleon Bonaparte sa narodil v meste Ajaccio na Korzike 15. augusta roku 1769. Narodil sa teda presne v ten istý deň, kedy si Cirkev už stáročia pripomínala Nanebovzatie Panny Márie. Napoleon mohol byť šťastný, ale jemu to veľmi vadilo. Všetka pozornosť sa upriamovala na Máriu a Napoleon chcel, aby sa všetci v tento deň zaoberali len jeho osobou. A tak začal na Máriu žiarliť. Navyše – 15. augusta sa na slávnosť čítalo evanjelium Máriinho *Magnifikatu*, kde ona hovorí: „*Mocnárov zosadil z trónov a povýšil ponížených...*“ To už bolo priveľa! Napoleon nezniesol, aby sa na jeho narodeniny niekto odvážil povedať, že tróny mocných tohoto sveta budú zničené a skôr či neskôr padnú! Keď sa v júni 1806 stal cisárom, zrušil sviatok Nanebovzatia Panny Márie na územiach, ktoré boli podriadené jeho moci. Ale uplynulo len niekoľko rokov a po porážke pri Waterloo sa *Magnifikat* opäť čítal z francúzskych kazateľníc, pretože Boh nie je rivalom človeka, ale jeho jediným skutočným priateľom.

Obrátenie – Paul Claudel (1868 – 1955), vyrastal v Paríži, v nábožensky ľahostajnej rodine. Prvé sväté prijímanie sa stalo vrcholom a zároveň koncom praktizovania jeho viery. Ako mladík, ovplyvnený voľnomyšlienkáckymi učiteľmi na gymnáziu, vieru úplne stratil. Až do chvíle, keď mu v chráme Notre Dame bola ako blesk z jasného neba daná milosť obrátenia. O 27 rokov neskôr napísal tento snád' najväčší básnik a spisovateľ *Renouveau catholique* – katolíckeho hnutia obnovy vo Francúzku, svoje svedectvo:

„Ako 18-ročný som veril v to, v čo verila väčšina takzvaných učených ľudí tej doby. Bol som presvedčený, že všetko je podrobené zákonitostiam a že tento svet je spleťou príčin a účinkov, ktoré veda už pozajtra kompletne rozuzlí. To všetko mi, mimochodom, pripadalo veľmi smutné a nadmieru nudné. Sám som viedol nemorálny život a upadal stále viac do stavu beznádeje. Smrť môjho starého otca, ktorého som dlhé mesiace pozoroval ako v dôsledku rakoviny žalúdka chradne, vo mne vyvolala hlbokú tieseň; odvtedy ma myšlienka na smrť už nikdy viac neopustila. Vieru som stratil úplne.“

Katolícke náboženstvo sa Paulovi zdalo byť zbierkou hlúpych anekdot; kňazi a veriaci v ňom vyvolávali averziu, ktorá sa stupňovala až k nenávisti. 25. decembra 1886 sa Paul vybral do Notre Dame v Paríži na vianočnú sv. omšu. V tom čase začal písať a mal predstavu, že v katolíckych ceremóniách nájde vhodný námiet na pár urážlivých textov.

„Postrkovaný a tlačенý davom som sa takto nastavený zúčastnil na slávnostnej omši. Potom, keďže som nič lepšie nemal v pláne, som sa tam na večery opäť vrátil. Chlapci oblečení v bielych rúchach a žiaci malého seminára Saint Nicholas-du-Chardonnet práve zanôtili - ako som sa neskôr dozvedel - Magnificat. A tu sa stalo čosi, čo malo rozhodujúcim spôsobom usmerniť celý môj život. V jedinom okamihu sa pohlo moje srdce a ja som uveril. Uveril som s takým mocným vnútorným súhlasom, že celé moje bytie sa priam násilne vznieslo do výšky; uveril som s takým silným presvedčením, s takou neopísateľnou istotou, že vo mne nezostalo nijaké miesto otvorené čo i len pre najtichšiu pochybnosť. Od tohto dňa už všetky knihy, všetko mudrovanie, všetky náhody môjho pohnutého života nedokázali otriast' mojou vierou, áno, nedokázali sa jej ani len dotknúť. Mal som zrazu prenikavý pocit nevinnosti, večnej detskosti pred Bohom, nevysloviteľného zjavenia. Často som sa snažil zrekonštruovať minúty, ktoré nasledovali po tomto neobyčajnom okamihu. Narazil som na rad elementov, ktoré tvorili len jeden jediný blesk, jednu jedinou zbraň, ktorou si poslúžila Božia prozreteľnosť, aby konečne zasiahla srdce úbohého a zúfalého dieťaťa a vytvorila si k nemu prístup: Akí šťastní sú ľudia, ktorí majú vieru! Je to naozaj pravda? Je to pravda! Boh existuje! On je tu! On je niekto, je rovnako osobným bytím ako ja!

Miluje ma, volá ma. Zaliali ma slzy... Systém mojich názorov a vedomostí sa nezrútil, neobjavil som na ňom žiadnu chybu. Len jedno sa udialo, ja som z tohto systému vystúpil! Zjavilo sa mi nové, mocné bytie so strašnými požiadavkami na mladého muža a umelca, akým som bol. Avšak ja som ho nedokázal zlúčiť s ničím z toho, čo ma obklopovalo. Stav muža, ktorého jedným pohybom vyuliekli z jeho vlastnej kože a presadili ho do cudzieho tela vo svete pre neho neznámom, je jediným prirovnaním, ktoré môže len približne vyjadriť tento stav úplnej bezradnosti a zmätenosti.“

Nanovo vliata istota viery, ktorá v Paulovi odstránila akúkoľvek pochybnosť v Božiu existenciu, v ňom zároveň vyvolala tvrdý boj. Jeho duchovná nevôľa vzdať sa doterajších filozofických presvedčení a názorov trvala štyri bolestivé roky. „Mladí ľudia, ktorí ľahkovážne zavrhnú svoju vieru, nevedia, čo to potom stojí, opäť ju nadobudnúť; akými útrapami za to budú musieť zaplatiť. Myšlienka na pekel a tiež myšlienka na všetko to pekné a na radosti, ktoré - podľa môjho názoru - bolo potrebné obetovať pri návrate k pravde, to bolo práve to, čo ma zdržiavalo. Nepoznal som žiadneho kňaza a nemal som ani jedného jediného katolíckeho priateľa.“

O jeho vnútornom boji nikto z okolia netušil. Navonok Paul študoval právne a spoločensko-politické vedy; sám pre seba však v tichu intenzívne a s veľkým záujmom bádala; skúmal katolícku vieru a učenie Cirkvi. „Veľká kniha, ktorá sa pre mňa otvorila, a miesto, kde som nadobúdal skutočné vedomosti, bola Cirkev. Nech je navždy pochválená táto veľká majestátna matka, pri nohách ktorej som sa všetko naučil! Všetky nedele som trávil v Notre Dame a aj počas týždňa som tam zašiel tak často, ako to bolo možné. Dovtedy som o mojej viere vedel tak isto málo ako o budhizme, až kým sa predou mnou nerozprestrela svätá dráma tak veľkolepo, že prevýšila všetky moje očakávania. Ako som len závidel tým šťastným veriacim, ktorých som videl pristupovať k svätému prijímaniu! (...) Moje námietky každým dňom slabli. A aké zvláštne! V tomto období sa vo mne prebudila duša a básnické schopnosti, moje predsudky postupne zmizli a moje detínske obavy sa pomínuli.“

25. decembra 1890, presne 4 roky po svojom obrátení, prijal v Notre Dame po druhýkrát vo svojom živote sväté prijímanie. Zvažoval aj vstup do rehole, ale potom vstúpil na politickú dráhu a nakoniec si založil rodinu. Pôsobil ako konzul v USA, v Číne, v bývalom Československu a v Nemecku, ako diplomat v Brazílii a v Dánsku a tiež ako francúzsky veľvyslanec v Japonsku, v USA a v Belgicku. Jeho bohatý život v zamestnaní bol ustavične sprevádzaný rozsiahlou literárnou tvorbou, vďaka čomu sa stal jedným z veľkých katolíckych spisovateľov 20. storočia, členom preslávenej *Académie française* (Francúzskej akadémie) a veľaváženou osobnosťou, ktorú verejne vyznamenal aj pápež Pius XII. Denne venoval Claudel prvé hodiny svojho pracovného dňa písaniu; no už skoro ráno sa tento veľký eucharistický ctiteľ zúčastnil na sv. omši. Popoludní zašiel druhýkrát do kostola, aby tam pred svätostánkom nejaký čas v tichosti adoroval. Zomrel 23. februára 1955 ako 86-ročný. Jeho hlboký kresťanský život sa zrodil pri speve Magnificat!

Keď sa aj vy, drahí mladí priatelia, vzájomne navštevujete, majte odvahu svedčiť jeden pred druhým o Božom milosrdenstve a chváliť Boha za veľké veci, ktoré pre vás urobil. Buďte ako Mária misionármi evanjelia radosti, ponáhľajte sa pomáhať vašim blížnym a priniesť im tak lásku Ducha Svätého. On zhliadne na vašu úprimnú a pokornú službu a aj vo vás naplní svoj veľkolepý plán lásky! Chváľte a zvelebujte Boha, že aj skrze „Máriinu cestu“, cez Máriu, sa mu môžete stále viac približovať a neustále sa radowať z dohier, ktoré nám dáva.

Divadelná hra

Peter na rozbúrenom mori

Postavy:

- **Ježiš**
- **Peter**
- **Ján**
- **Tomáš**
- **Matúš**
- **Hlasy mora/pochybnosti (HM1, HM2, HM3, HM4) (4 herci).**

Scéna a rekvizity

- Loďka je vytvorená napr. desiatimi drevenými stoličkami s vyšším operadlom. Päť z nich je postavených vedľa seba, operadlom smerom k divákovi, a za nimi je ďalších päť tak, že sedadlá sú pri sebe a operadlá oproti sebe. Herci stoja na sedadlách stoličiek, operadlá predstavujú trup lode. Pred stoličkami je natiahnutá veľká modrá látka (zošitá aspoň z dvoch 10-metrových pásov na rozmer 10x3 metre), predstavujúca more. Tú držia a manipulujú ňou štyria herci – **Hlasy mora/pochybnosti**. Látka je napnutá v takej výške, aby zakrývala nohy stoličiek, teda aby nad ňou trčali len operadlá stoličiek, ako symbolická loďka. Má na sebe na vrchnom okraji našité aj pásy, resp. gumené, aby si ju mohli herci pripievať na vlastné telá a mali tak voľné ruky.
- Z pohľadu diváka, je loďka napravo, Ježiš prichádza zľava, Hlasy mora sa nachádzajú medzi Ježišom a loďkou. Preto by bolo vhodné, aby konce látky boli fixne upevnené na bokoch hracieho priestoru, resp. aby ich držali dvaja pomocníci.
- Za látkou sú ukryté aj iné objekty, po ktorých sa dá chodiť – napr. stoličky bez operadla/lavičky a pod. v takej výške, ako je „hladina“ mora, teda aby sa vytvoril dojem kráčania „po mori“. Po nich bude kráčať Ježiš a Peter, kým sa nezačne topiť.

Kostýmy

- **Ježiš** – súčasné nohavice svetlej farby (piesková/béžová/biela), biele tričko a biela voľná košeľa;
- **Peter, Ján, Tomáš, Matúš** – súčasné nohavice, ideálne miestami potrhané rifle, trička bez rukávov v tmavých farbách, môžu byť obnosené, miestami tiež roztrhnuté – ako symbol mužov, zvyknutých tvrdo pracovať;
- **Hlasy mora/pochybnosti** – celí v tmavomodrom/čiernom, nemali by pútať pozornosť žiadnou farbou, ani vzorom. Môžu naháňať strach...

Matúš:

(Objaví sa ako prvý viditeľný na javisku. Pod veľkou látkou predstavujúcou more sa však už ukrývajú 4 herci, ktorí budú látkou pohybovať a neskôr budú hrať Hlasy mora – pochybnosti)

Rozkázal nám, aby sme nastúpili na loďku a išli pred ním na druhý breh, kým on rozpustí zástupy. Keď rozpustil zástupy, vystúpil sám na vrch modliť sa. Zvečerilo sa a on tam bol sám. Naša loďka bola už mnoho stadií od zeme a zmietali ňou vlny, lebo vietor dul proti nám. Peter, Tomáš, Ján a ja – Matúš.

(Ostatní traja herci sa objavujú a nastupujú na loďku v poradí, v akom Matúš povie ich mená, teda Peter ako prvý, Tomáš druhý a Ján tretí.)

(More začína „ožívať“ – štyria herci ukrytí za látkou ňou začínajú hýbať a vytvárať ilúziu búrky. Robia stále väčšie vlny ale tak, aby ich nebolo vidno.)

Peter:

Skasať plachtu!

Tomáš:

More je rozbúrené!

Peter:

Veslujme!

Matúš:

Breh je ďaleko! Bože, pomôž!

Ján:

Sme tu sami – bez majstra.

Tomáš:

Prečo nás nechal v tejto búrke samých?

Matúš:

Valia sa na nás vlny!!

Tomáš:

Toto more už zhltno veľa rybárov!

Matúš:

Boh nás opustil. Leviatan, čo sídli na dne mora, sa zobúdzá.

Peter:

Noc je dlhá, čo bude s nami?

Ján:

Pozerajte do diaľky! Tam!! Tam!!!

(Ukazuje smerom nabok, odkiaľ prichádza Ježiš. Ten sa však objaví najskôr úplne zakrytý do látky predstavujúcej more, nevidno mu telo, ani tvár, len obrys postavy, čo vyvoláva dojem strašidelnej postavy. Herci manipulujúci s látkou musia byť opatrní, aby ho zatiaľ neodkryli. Pracujú s látkou, aby vytvárali ilúziu vln a rozbúreného mora, ale postava Ježiša je stále len ako tajomný príznak.)

Tomáš:

Pred nami sa len more vzdúva.

Ján:

Naozaj nevidíš?

Tomáš:

Si vyčerpaný! Únava ťa klame.

Peter:

Skôr strach a vypätie nervov.

Ján:

Nie je to fatamorgána! Je to...

Matúš:

Približuje sa k nám!

Tomáš:

Nebud'te smiešni.

Ján:

Je to postava!

Tomáš:

Blúznite!

Peter:

Kráča po rozbúrenej hladine.

Tomáš:

Teraz sám vidíš, že si obeťou klamu.

Peter:

Veď sa dobre pozri!

Tomáš:

Po hladine sa nedá kráčať!

Matúš:

(Vykríkne.) Prízrak!

Peter:

Duch!

Matúš:

Peklo si prišlo po nás! Zahynieme!

(Herci manipulujúci s látkou odhalia Ježišovi hlavu.)

Ježiš:

Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!

Matúš:

Náš majster?

Ján:

Ježiš.

Tomáš:

Neverte vyčíňaniu fantázie, v tejto búrke nám zatemňuje rozum i zmysly.

Ján:

Je to naozaj Ježiš a kráča k nám.

(Herci manipulujúci s látkou Ježiša odhalia úplne. Ježiš stojí na podstavci, ktorý je za látkou, a je taký vysoký, akoby Ježiš stál na vode.)

Tomáš:

Neverím!

Peter:

Pane! Túžim ísť k tebe...

Tomáš:

Si blázon?

Peter:

Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode.

Matúš:

Nebojíš sa?

Ján:

Ježiš pomôže.

Ježiš:

(Petrovi) Pod'!

Tomáš:

(Petrovi) Nedaj sa zlákať, bol to len hlas vetra.

Matúš:

(Petrovi) Chcel by som mať tvoju vieru.

Tomáš:

Je to nerozum, kto to kedy videl – kráčať po vode!

(Peter vykročí z loďky akoby na hladinu mora, tvoreného látkou. Vedľa stoličiek s operadlami, ktoré symbolizujú loďku, sú pripravené iné pevné objekty, napr. lavičky, alebo stoličky bez operadiel, ktoré nie je vidieť, pretože sú za látkou predstavujúcou more. Peter kráča po nich a pozerá na Ježiša.)

Matúš:

Pozrite, Peter vykročil z loďky! Ten má ale odvahu.

Peter:

(Nadšene.) Prvý krok je najťažší, potom príde druhý, tretí...

Kráčam!!! Ja kráčam po hladine!!!

(Užasnutý.) Vďaka ti, Pane! *(Peter pozerá stále na Ježiša.)*

Matúš:

Zázrak!

Ján:

Oplatilo sa dôverovať.

Peter:

(Prestane pozeráť na Ježiša.) Snívam, alebo naozaj kráčam po vode?

(Nadšene.) Točí sa mi z toho hlava.

Hlasy mora (HM) – pochybnosti:

(Herci si pomocou prišitých pásov/gúm pripevnia látku na seba, najlepšie popod ramená, okolo hrude, aby mali voľné ruky, ktorými budú siaháť po Petrovi, aby ho ťahali ku dnu...)

HM1:

Len pomaly... Pár krokov, to ešte nič nie je...

HM2:

Myslíš, že to celé zvládneš?

HM3:

Tá hĺbka pod tebou...

Matúš:

More je rozbúrené!

HM1:

Koľkí to už skúšali pred tebou

HM2:

.... a nepochodili.

(Búrka vrcholí - herci manipulujúci s látkou sa môžu aj postaviť, vytvárajú obrovské vlny. Lomcujú Petrovým telom, ten postupne klesá nižšie...)

Matúš:

Už je to hotový uragán.

HM1:

Diabolský víchor... Len sa započúvaj do jeho kvílenia.

HM2:

Hlupák!

HM3:

Nechal si sa nachytať.

HM4:

Vždy si sa nerozvážne púšťal do vecí.

HM1:

Svojím preceňovaním si sa snažil iba udusiť svoje komplexy a neistoty.

HM2:

Tomáš mal pravdu...

Tomáš:

(Zopakuje zhrozene.) Kto to kedy videl – kráčať po vode!

HM4:

(Zvodne a pritom ironizujúco.) Čakáme na teba, už dlho sme na teba čakali. No tak poď, poď, už si náš. Otvárame náruč, poď do nášho objatia.

Peter:

(Veľmi neistý, chytá sa za hlavu, aby nič nepočul. Vidno ho už len od pásu hore.)
Dost, dost, to sa nedá počúvať!!!

HM2:

(Výsmešne.) Čo si si chcel dokázať?

HM3:

(Vysmieva sa mu.) Túžil si sa dotknúť zázraku a o chvíľu sa smrť dotkne teba.

Peter:

(Potápa sa. Herci s látkou ho sťahujú dole, chcú ho prikryť látkou)
Čo som to urobil?!

Matúš:

Peter, vráť sa! Bože môj, veď sa topí!

Tomáš:

Ja som to tušil.

Matúš:

Je neskoro.

HM2:

Odyseus sa nechal pripútať ku sťažňu svojej lode, aby ho nezlákali neodolateľné vábivé spevy sirén a ty?

(Výsmech.) Sám si vykročil do záhuby.

HM3:

Chcel si sa ukázať – robiť zo seba hrdinu.

Peter:

(Zhrozene.) Veril som, že to zvládnem!

HM4:

Ale si sa precenil, čo?

(Výsmech.) Nie si boh, aby si vládol nad zákonmi prírody.

HM1:

Márnomyseľnosť ťa zlákala, Peter.

HM2:

(Ironizujúco.) Tvoja ješitnosť...

HM3:

Podviedol ťa príznak vlastnej fantázie.

HM4:

(Zašepká.) Rozbúrená voda mora sa nikdy nemôže stať cestou.

Hlasy mora spolu:

(Zašepkajú spoločne.) Rozbúrená voda mora sa nikdy nemôže stať cestou.

Matúš:

Počuli ste? Ako keby vlny hovorili.

Tomáš:

Čo to táraš? Už aj tebe šibe?

Hlasy mora spolu:

(Hlasnejšie.) Rozbúrená voda mora sa nikdy nemôže stať cestou.

Matúš:

Aj vy ste to museli počuť.

Tomáš:

Čo máte halucinácie?

Matúš:

Nie, nie, teraz to bolo úplne zreteľné. Peter, veď aj ty si to musel počuť!

Hlasy mora spolu:

(Úplne nahlas.) Rozbúrená voda mora sa nikdy nemôže stať cestou.

Ján:

Peter!

Peter:

(Vo chvíli, keď počuje Jána, sa akoby vynorí spod mora/látky a opäť sa pozrie na Ježiša.)

Pane, Pane zachráň ma!

Ježiš:

(Pokojným hlasom, s miernym úsmevom, ako keď povieš malému dieťaťu, ktoré chceš upokojiť „Neboj sa“.) Podaj mi ruku, Peter.

(Ježiš vystiera ruku podobne ako Boh Stvoriteľ v Sixtínskej kaplnke na Michelangelovej freske Stvorenie Adama, alebo ako Ježiš na Caravaggiovom obraze Povolanie sv. Matúša. Boh odovzdáva prostredníctvom „prsta“ život, povolanie. Prst Ježiša a Petra sa ale nedotknú. Sú úplne blízko seba na niekoľko milimetrov. Ježiš ho, bez toho, aby sa Petra dotkol, pohybom ruky dvíha z hĺbin mora na hladinu, Petrova ruka je stále v blízkosti Ježišovej ruky.)

Peter:

Pane, pane, ja som bol maloverný, odpusť.

Ježiš:

Vitaj.

(Ježiš objíma Petra. Búrka končí, herci sa opäť skryjú za látku.)

Matúš:

Toto je príbeh o jednom zvláštnom stretnutí na hladine mora.

Tomáš:

Človek niekedy zapochybuje...

Ján:

Vždy však, keď sa počas tvojho strachu a pochybností zrodí v tebe výkrik: „Pane, zachráň ma!“, zažiješ uprostred noci objatie, ktoré ti do srdca prinesie pravú odvahu.

Pieseň

Večný prístav

Hudba a text: Ivona Nagyová & Tatiana Danková (FireFly)

Tam, kde sa hory trasú, tam, kde prichádza tma,
ty víťazíš, ty víťazíš.
Tam, kde sa vody búria, kde vlny neutíchajú,
ty víťazíš, ty víťazíš.

Tam, kde sa strhne víchor, tam, kde sa lámu sny,
ty víťazíš, ty víťazíš.
Tam, kde už zmizla nádej, tam, kde zavládol strach,
ty víťazíš, ty víťazíš.

Ref.1.:

**Tam, kde padám, padám, učíš ma vstávať,
kráčať po moriach strachu, učíš ma dôverovať.
A aj keď padám, padám, ty si padol so mnou,
pod krížom, pod ťarchou mojich hriechov.**

Ref.2.:

**Lebo ty si zvíťazil, zvíťazil, zvíťazil
nad každou hanbou!
Ty si zvíťazil, zvíťazil, zvíťazil
nad každým strachom!
Ty si zvíťazil, zvíťazil, zvíťazil,
už viac neblúdím tmou!
Ty si zvíťazil, zvíťazil, zvíťazil,
volám s odvahou!**

Záver:

Ty si zvíťazil, zvíťazil, zvíťazil.
Ty si môj večný prístav, si moja skala istá.
Kvapkami svojej lásky zafarbíš oceán a každá búrka utícha.